

לקיי
שעון חרפי!



הדלקת נרות: 17:03
יציאת השבת: 17:55
רבינו תם: 18:31



ע"פ אופק תל אביב
כ' בשבט התשפ"ג

טוב להסות בה'



827

מי רוצה להיות יתרו?

יתרו התשפ"ג

יתרו היה גדול הכופרים בכל הדורות אשר שימש ככהן הגדול לעבודה זרה בכל העולם. המדרש (שמות רבה א, לב) מספר כי לא היתה עבודה זרה שהוא לא עבד. לאחר שבדק היטיב את כולן וראה שאין בהן ממש, עזב את תפקיד הכהן הגדול ששימש וזרק את כל העבודה זרה שהיתה ברשותו. כשראו זאת התקשורת וכל בני מקומו, הם נידו אותו, ביזו אותו ולא הרשו לאף אדם להיות בקשר עימו. על כן, יצאו שבעת בנותיו לרעות את צאן אביהן, לפי שהכל נידו אותו ולא התעסקו עימו. יתרו לא נשבר מהחרם התקשורתי שעשו לו, הוא לא נכנע לביזיונות, ללחצים והאיומים, וברגע ששמע על גדולת ה' בקריעת ים סוף, הגיע להיות יהודי. בורא עולם מתפעל מאדם כזה שהיה בשיא המעלה, עם כל הכבוד, ועזב את הכל למרות הגנאי והביזיון שעבר ולכן קורא הוא לפרש קבלת התורה על שמו. ללמדנו, כי אדם הרוצה להתקרב לה' ולהתחזק במצוותיו ידע כי יהיו רבים שיתנגדו לו, שיבזו אותו ויגנו אותו, אך עליו לא ליפול ולא להישבר, אלא יזכור כי הוא זה שזכה להידבק בדרכו של מלך מלכי המלכים!.



את המשל הבא סיפר רבי דוד מבריסק זצ"ל: "מתהפך במיטתו אדם אחד שאינו מצליח להירדם בלילה. לאחר שעה ארוכה של נדודי שינה, הוא מחליט לנשום אוויר צח. הוא נעמד ממיטתו, פותח את החלון, ולפתע לנגד עיניו נראה מחזה יוצא דופן – הוא רואה שלושה אנשים רצים במהירות. ואז, באמצע הריצה הם משליכים משהו לפח האשפה. לאחר כמה שניות, הוא רואה שוטרים רצים אחריהם. כעת הוא מבין שמדובר בגנבים הבורחים מהמשטרה, ובדרך בריחתם, כנראה, השליכו את הגניבה לפח האשפה. מוקדם בבוקר, הוא יורד למטה פותח את הפח ומוצא בו שטר של מאה דולר. זה כבר מתחיל להיות מעניין, הוא מציץ פנימה אל תוך הפח ורואה שם עוד המון שטרות. אומנם הריח שם נוראי, אך מדובר בדולרים. הוא נכנס עמוק פנימה לפח ונובר בתוכו. הוא אוסף שטר ועוד שטר, נכון שהוא מתלכלך ונדבק בו ריח רע, אך לא נורא, אפשר לנקות. עוברים ושבים שחלפו ליד הפח הביטו בו, והחלו לרחם עליו: "איזה מסכן... לא בריא בנפשו... כמה רחמים שהגיע למצב שכזה... כמה מסכנה אשתו שהתחתנה עם אדם שכזה". אמרו כעת אתם: האם אותו בנאדם השומע מדברים עליו כך מתבייש? – הוא לא מתחיל להתבייש, להיפך, כל רגע שהוא בפנים שווה לו כסף! עוד שטר ועוד שטר! יגידו כולם מה שיגידו, ילעגו כמה שילעגו, לו זה לא אכפת לו!, הוא כבר אסף משם אלפי דולרים ונהיה עשיר!.

"רבותיי", עזר, "רבי דוד מבריסק, "כאשר אדם עובד את הקב"ה – אין גביר גדול ממנו. גם אם כולם צוחקים עליו, יורדים עליו בעבודה או במשפחה שהוא מסכן ונהיה פתאום 'צדיק'. עליו לגחך בליבו ולזכור כי הוא מתעסק עם מיליונים. וכי יש לו במה להתבייש? הם מרחמים עליו, אבל הרחמנות צריכה להיות עליהם, לא עליו! הם הטועים ההולכים בחושך. אדם צריך להרגיש, שבעשיית רצון ה' הוא צובר מיליונים! מי שחי בתחושה זו, אזי הוא יכול לקיים בקלות את ציווי הרמ"א בסימן א': 'ולא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים עליו בעבודת ה' יתברך'. יתרו עשה זאת נגד כל העולם, עד שפרשת מתן התורה נקראת על שמו, כי כך מקבלים התורה!

לרפואה פרנסה והצלחה: מ"א מיכאל וציפורה אחיאל. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. ליאורה. אורטל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלדה. מוריה בת רויטל. רחל בת מרים ובעלה וכל יוצאי חלציהם. ישעיהו בן מרים. גאולה בת דבורה. דביר בן רויטל. ליאור בן פרידה. אריאל בן רויטל. ניסים חיים רפאל בן לטיפה. שרה חיה רפאלה בת רחל.

זיווג הנזר: ניר ואודליה בני ציפורה.

זשב"ק: שולמית בת איריס. יסכה בת מוזל. הדר בת נחמה. אליס בת פרידה. בת-חן בת גילה רותמה.

לעילוי-נשמות: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה, הרב שמעון בן בחריה, הרב שמעון בעדני בן חביבה. מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. יחזקאל בן גורג'יה. גבריאל בן סמינה. שלום בן מנחם שמריהו. יוסף בן נג'יה. פרחיה בת טובה. עלויזה בת מוזל טוב מלכא. פנחס בן דינה. שרית שרה בת מריאן. שלמה בן סעדיה זנדאני. רוני אהרון בת מוזל מלכה. עמרון יוסף בן סאלם ומרים. שרה בת קמר. רבי עובדיה בן יפת. מרים בת ר' שמריהו. שרית שרה בת ויקטוריה. גלילי הכהן בן כוכבה. סוזן שושנה בת חביבה.

העלון אנטיקו
לרפואה והצלחה
הרב יוסף חיים
בן אוניק
א"ת

זהירות בענייני ביקור חולים רבים זוכים ומטריחים עצמם על מנת לבקר חולה ולקיים מצוות ביקור חולים שלרוב הראשונים היא מצוה דאורייתא (יראים ריט) בסמ"ק (מזו ועוד), אלא שרבים אינם יודעים את דברי הרמב"ן (תורת אדם, שער המיחוש דף יז) כי המבקר את החולה ולא ביקש עליו רחמים לא קיים המצוה. והובא בבית יוסף (יו"ד שלה), וכן פסק הרמ"א להלכה (יו"ד סי' שלה ס"ד) 'שהמבקר חולה ולא ביקש עליו רחמים - לא קיים המצוה'.

וכבר אמרו חז"ל (ברכות ה:) כי תפילה שמתפלל אחר על החולה מועילה יותר מתפלת החולה על עצמו, לפי שאין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים. ובטעם הדבר כתב היערות דבש' ב) לפי שמידת הדין מתוחה עליו עתה ולפיכך אין תפלתו מועילה כל כך וצריך שאחרים יבקשו עליו רחמים. ובספר 'עלי תמר' (מו"ק פ"ג ה"ז) משמע שכל

בספר סגולות ישראל (מערכת ק' אות כא) הביא סגולה נפלאה: "סגולה לחלומות שלא יתן האדם אל ליבו כלל אם חלם לו ח"ו חלום לא טוב, ולא יתפעל כלל מהחלום ולא יחשוב ח"ו להתענות עליו, ועל ידי זה לא יהיה לחלום שום שליטה עליו מהיום והלאה". ומסיים: "כמדומה

חלומות רעים

לי שכן מצאתי בספר 'דברים אחדים' מהרה"ק מהרצ"א [בעל הבני יששכר]. וכמובא בברכות (הרואה): "עציבותא מסתייעא", דהיינו שעל ידי העצבות מסייע ח"ו לחלום להתקיים. הרה"ק המגיד מקאזניץ זצ"ל (עבודת ישראל נח) ביאר המאמר: "אף נח מקטני אמנה היה מאמין ואינו מאמין שיבוא המבול", והסביר שלא רצה להאמין, כדי שלא ימשוך את גזירת המבול ע"י מחשבתו. וקל וחומר להיפך, ש"חדוותא מסתייע" על ידי שהאדם שמח סמוך ובטוח בה, ניצל מכל רע". (תודה לארגון 'דרשו')

המאחל לחולה בסיום הביקור: "תרגיש טוב... תהיה בריא", נחשב כמתפלל על החולה, אך מכל מקום כיוון דהווי ספק, הכי טוב לומר עליו פרק תהילים ולבקש שיבריא, ויוצאים בזה י"ח.

וצריך להקפיד שהמתפלל על החולה בפניו - לא יזכיר את שם החולה (כמובא בברכות לד), אך אם אינו עומד מול פניו - יזכיר את שמו בתפילה (מג"א קי"ט סק"א). וכתב ה'אזור אליהו' (סי' קבו) שהטעם לא להזכיר שמו, כדי שהשטן לא יקטרג עליו. וגם אדם המתפלל על עצמו שיבריא - לא יזכיר את שמו. (קב הישר פא) ולכן חזן האומר 'מי שבירך' ומזכיר את עצמו לרפואה - אינו עושה טוב, שגורם לקיטרוג על עצמו. וה'עלי תמר' (שם) הביא מהרמב"ן שגם כשמנחם אבליים, חובה להתפלל על האבל שינחמו ה' מאבלו וצערו כמו שאומרים מן השמים תנוחמו.

הרב פנחס ברייער
 Eik חינוך, ארצה ואנחה חביב
 GMAIL.COM@5706567 קשר

טו' בשבט לבית

לכולנו ימי פריחה, ימי אור, שכולנו זורמים ומבוקשים. לעומתם יש ימי דמדומים, בהם האדם מרגיש מיותר, בודד ועצוב. זהו האדם ואלו הם החיים... בספרי המוסר מכונה עולמנו כ"עולם התמורות", עולם שבו הכל נתון לשינויים: אין שום דבר קבוע, הכל פועל במחזור של עליות וירידות, הצלחות וכישלונות. ידיעה זו חשובה מאוד: מצד אחד היא נוסכת כוח ותקווה בימים קשים ומאכזבים, ומצד שני היא ממתנת את הרגשות, בימים בהם האדם מרגיש "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל...". בתפילת ערבית אנו אומרים: "גולל אור מפני חושך" - לעיתים תקופה של אור מתחלפת בחושך, אך מיד אנו מזהירים: "וחושך מפני אור" - אנו מאמינים שעוד מעט יפציע האור, אין ייאוש כלל. תובנה זו חייבת להיות נר לדגלינו:



בסוף תמיד מגיעה הפריחה והנחתה. כך הוא גם בבית ובחינוך הילדים. יש ילדים שתמיד פרחו והצלחו, הסבו לנו נחת, שתמיד היה נחמד להגיע לאספת ההורים ולהציג את עצמנו כהורים של... אבל יש לעומתם ילדים שהם לא בדיוק מה שציפינו וקיווינו... עלינו לזכור שגם אצל ילדים יש עונות שלכת ועונות פריחה. יש צמחים המתחילים לצמוח מיד אחר הזריעה, ויש שרק אחר שנים יזו אצלם משהו.

אומרים שתהליך הצמיחה של עץ הבמבוק הוא איטי מאוד, חולפות שנים מספר עד שהוא נובט. אך מהרגע שהעץ תופס תאוצה, הוא גדל בקצב מסחרר וצומח בעשרות ס"מ בחודש! יש ילדים שעדיין צריכים לגדול, חסרות להם מיומנויות. אך מהרגע שבו יתחילו להתבגר, הם יגדלו לתפארת ב"ה. חשוב לזכור זאת, ולא להחליט על ילד בן עשר ש"מה כבר ייצא ממנו"... כל העוסק בחינוך יעיד על עשרות מקרים של ילדים, שהוריהם היו על סף ייאוש, ובסוף דווקא אותם ילדים - הפתיעו, ובגדול!

ילד עליו ושובב מהווה מטרד בכיתה, בעוד שבחיים הוא עשוי להיות מנוע להיות מנוע ליזומות נפלאות רבות. ילדים מוכשרים משתעממים במהלך השיעור, כי ליזומות נפלאות רבות. ילדים מוכשרים משתעממים במהלך השיעור, כי הם כבר קלטו מהר, אבל בעתיד כשיתבגרו, הם יפרצו החוצה וייתנו ביטוי לכוחות המיוחדים שבהם. לפעמים דווקא הילדים שהיו בעייתיים בילדותם, הם אלו שהיום תומכים במשפחה המורחבת כולה ומחזיקים אותה! אסור לחרוץ גורלות, אסור להתייאש מאף ילד, תמיד צריך לתת הזדמנות. כהורים, מוטל עלינו החוב להאמין, לתת אמון באותם ילדים. עלינו לשדר להם שוב ושוב שהם יצליחו, שהם יתגברו. כי הבית הוא מקום חיזוק הנפש!

צ'ק הביטחון בה'

חיי אדם (ג'קריף)

לא כל יום רואים ילד יתום. ניגש לפרוכת ובוכה. הוא ניגש אליו ושאלו: "ילד חמוד! למה אתה בוכה? מה קשה לך? אולי אוכל לעזור לך?". והילד היתום, ענה בתמימות כשדמעות על לחייו: "האברך שמלמד אותי תורה כל בוקר ועוזר לי, הוא כמו אבא שלי!". הוא נמצא בקשיים כספיים ואני רוצה לעזור לו". היהודי נדהם מדבריו ושאל: "ולכמה כסף הוא זקוק, האם אתה יודע?". "אינני יודע", השיב, "אבל אם תיתן לי את הטלפון שלך, אוכל לשאול אותו ברגע זה". מיד במקום הוא חייג אליו מהטלפון של היהודי האמיד, ופתח בשאלה: "כמה כסף חסר לך?". לא הבנתי את פשר שאלתו, ומה לי לענות לילד על עניינים כאלו, אך גם הפעם, ללא שום הסבר, השבתי ואמרתי לו: "בערך 7,000 שקלים". העשיר האזין לדבריי, הוציא פנקס ש'קים מכיסו, וכתב ש'יק על סך שבעת אלפים שקלים. "תן זאת במתנה לאברך שהוא כמו אבא שלך", הורה לילד שעשה את דרכו אל ביתי. כשהילד הגיע לביתי עם הש'יק, הייתי המום ושאלתי אותו: "מה זה? מי נתן לך את הכסף? למי אני צריך להחזיר?". והילד היתום ענה לי בקור רוח: "אינך צריך להחזיר, מישוהו נתן לך אותה במתנה בגלל שאתה מלמד אותי!". מסיים הרב אלקריף ואומר: "חתם לי האברך את המעשה ואמר: "תחשוב אם הייתי בוחר לרוץ לגמחיים. הייתי משיג מזה אלף, מזה עוד אלף, ומזה אולי אלפיים. כל הבוקר הייתי מתרוצץ, וכולי האי ואולי אם היית משיג 7,000 בשעתיים. ומה עוד שהייתי צריך להחזיר אח"כ את הכל, ואין לי מושג מאיפה אני מחזיר זאת. אולם, כיון שהחלטתי לבטוח בה' וללכת ללמוד עם הילד היתום – הישועה באה במלוא יופיה ועוצמתה".

ואבטח בה? הרי אין מישוהו שילמד איתו. החלטתי לעשות מסירות נפש – זנחתי את מצבי האישי, ואמרתי לבורא עולם שאני מוסר את נפשי למענו, ובוטח בו שיעזור לי, שהכל ממנו. הגעתי ללימוד עם היתום, אך לא הייתי מרוכז. ענן של דאגה הטריד את שלוותי. הילד היתום הרגיש בדבר ושאל אותי: "מה קרה? למה אתה עצוב ומוטרד?". הבטתי בילד התמים, ואיני יודע מדוע, אך החלטתי לשתף אותו בנעשה למרות גילו הצעיר: "אני בבעיה גדולה, רוצים לסגור לי את חשבון הבנק, כך שאני וכל משפחתי נהיה במצוקה לא פשוטה".



הילד היתום התרגש מאוד ואמר: "באמת?! ובכל זאת באת ללמוד איתי?". אני מבטיח לך שאתפלל עליך מכל הלב. הבטחה שלי...!", אמר בהתרגשות. מיד כשסיימנו ללמוד, נפרדנו בחיבה, כשהילד לא הלך לביתו. הוא הצביע לי על בית הכנסת הצמוד ואמר לי כי הוא הולך כעת לפרוע את ההבטחה ויתפלל עליי מקירות ליבו שאיושע, על כך שבאתי ללמוד איתו היום במסירות נפש. הוא ריגש אותי, וייחלתי שתפילתו תושיעני שאזכה לנס בשעה שנותרה לי. הילד לא עשה חשבון לאף אחד: הוא נכנס לבית הכנסת, ניגש אל ארון הקודש לעיני כמה מתפללים ולומדים, הסיט את הפרוכת, והחל להתפלל לה' יתברך מעומק לבו, כשדמעות זולגות מעיניו שיעזור לי בחוב עם הבנק. באותו בית כנסת, מתברר, ישב באותו זמן יהודי אמיד שראה את המחזה יוצא הדופן והתרגש.

עשרת הדיברות נחתמות בדיברה האחרונה: "לא תחמוד בית רעך... שורו, עבדו וחמורו". לא לרצות את מה ששייך לחבר שלי. על כך כותב הצדיק ה'בני יששכר' (אגרא דכלה ויחי): "הנה ידוע כי כל התורה כלולה בעשרת הדיברות, ועשרת הדיברות כלולים כולם בדיבור האחרון – לא תחמוד. והיינו, להתרצות בגזירותיו יתברך אשר מנע ממנו הטוב ההוא הניתן לחברו. ויחשוב כי הוא יתברך לבדו היודע את ההנאות והטוב הראוי לכל אחד". והמשיך הצדיק (ידרך פיקודיך, חלק המחשבה): "כי אם היה מאמין הזה למה יתאוה? והלא תראה שלא יתאוה האדם שיהא לו 4 רגלים כבהמה, כי אין זה מדרך האדם. כך הוא התאוה לכל מה שיש לחברו ואין לו – שיאמין שהבורא בראו בחכמה ומזמין לכל אדם את ההנאות הראויות לו, והשאר שאינם בידו – אינם טובים לו!". הכל בידיו של הבורא יתברך, והוא נותן לך את הטוב המיוחד בעבורך, ולחבר נתן את הטוב המתאים לו בלבד, שהכל בגזירתו יתברך. מגיד המישרים, הרה"ג גואל אלקריף שליט"א סיפר מעשה מדהים שאירע לאחרונה, אותו סיפר לו האברך בעל המעשה בעצמו: "הנני מלמד בשעות הבוקר ילד יתום, ומשתדל לעזור לו בלימודים ונותן לו אוזן קשבת למצוקות החיים. בוקר אחד, אני מקבל טלפון בהול מהבנק: "המצב בחשבון הבנק שלך הגיע לשפל. אם אינך מכניס כסף לחשבון עד השעה 12:00 בצהריים – אנו סוגרים לך את החשבון ומחזירים את כל הש'קים". הבשורה נפלה עליי כרעם ביום בהיר. ומה אעשה כעת: האם ארוץ לגמחיים לקחת הלוואה בשביל הבנק או שמא אין לי לוותר על הלימוד עם היתום

כותב ה'דברי ישראל': "כשאדם מאמין שאין מקרה בעולם, רק הכל בהשגחה פרטית מהשמיים וכל ההווה המתרגש בעולם, ואפילו תנועה קלה ואף צעדי רגליו ספורים – הכל בהשגחה, צריך להאמין בזה מאד, אזי, ע"י אמונה זו ניצול ממרה שחורה ועוגמת נפש, אם אינו מתנהג בדבריו כעניינו ורצונו".

איזה תוספת תרצה?

מגילת תוספת שבת

היה זה בשעות הבוקר המוקדמות של יום שישי. תלמידו של הגאון הגדול, הרב יחזקאל אברמסקי זצ"ל, דפק על דלת רבו על מנת לקבל ייעוץ והכוונה. לתדהמתו, מיד כשנכנס פנימה אל הבית, התפעל לראות כי שולחן השבת של הרב ערוך ומוכן. כוס הקידוש מונחת במקומה, המפה מונחת על החלות וכל הצלחות והסכום עומדים ברוב פאר והדר סמוך לכוסות. ממש כאילו בעוד כמה רגעים מתחילים



פה את סעודת ליל שבת. האורח לא יכל לעצור במילים והביע את פליאתו: "רבנו היקר, כעת השעה רק 8:00 בבוקר, בעוד השבת נכנסת בשעה 19:00 בערב, כמעט בעוד 12 שעות. אם כן, מה העניין ששולחן השבת יהא מוכן מבעוד יום? האם זו הלכה או הנהגה מיוחדת על פי הקבלה?". ענה לו הרב: "את הדבר הגדול הזה למדתי ממר חמי - הרדב"ז זצ"ל, רבי דוד בן זימרה, בעל החיבור המפורסם על תלמוד ירושלמי. בוא ואספר לך: במהלך חייו של חמי הרדב"ז, נפל הוא למשכב והיה במצב קשה. הרופאים הודיעו למשפחתו כי הוא חולה במחלה סופנית וכי ימיו ספורים. הוא היה מבוהל מהבשורה המרה והחל להתחנן ולבכות לה' יתברך בדמעות שליש שירחם עליו.

עם ישראל יוצא ממצרים בשביל הרגע הגדול ביותר בהיסטוריה - זמן מתן תורה, בו הופכים אנו לבניו של בורא עולם. הקב"ה נותן לנו את עשרת הדיברות, ובין היתר מצווה אותנו: "זכור את יום השבת לקדשו". אחת מהפעולות הנוהגות לכבודה של השבת היא מצוות 'תוספת שבת', שפירושה, להקדים את השבת בכניסתה (לומר בפה כמה רגעים טרם השקיעה שמקבל על עצמו את השבת), ולאחר ביציאתה, והיא מצוה מהתורה לרוב הראשונים.

רבנו 'אור החיים' הקדוש כותב (שמות לא) דברים עצומים על מצוות תוספת שבת: "שצריך האדם להוסיף מחול על הקודש... וצריך להכין עצמו בקדושת שבת ויצא כחתן לקראת כלה ויהיה יושב ומשמר עד שיגיע השבת", ועל כך פירש: "ושמרו בני ישראל את השבת" - שממתין לשבת טרם זמנה, "לעשות את השבת", שמוסיף את השבת על יום החול ובכך עושה מהחול קודש. אמרו חז"ל (פסחים ק"ב): "עשה שבתך חול, ואל תצטרך לבריות". פשט הדברים: אדם החי בצמצום רב ואין לו מהיכן לקנות מאכלים מיוחדים לכבוד שבת, מוטב לו לעשות את יום השבת בסעודות ובבגדים כיום חול, ובלבד, שלא יזדקק בשביל כך לחסדי הבריות. אך אמרו צדיקים, כי ישנו רמז גדול במימרא זו: "אדם הזוכה להוסיף מחול על הקודש, שמקבל את השבת קודם הזמן ופורש ממלאכה - 'עשה שבתך חול', שהפוך את החול לשבת, זוכה להבטחה של זואל תצטרך לבריות' - יזכה לשפע ועשירות ולא יזדקק לעולם לבריות.

הוא התחנן לבורא עולם ואמר כי הוא מוכן לעשות ולקבל על עצמו כל דבר שיציל את חייו. מהשמיים קיבלו את תפילתו וגילו לו: "אם יהא שולחן השבת שלך ערוך ומוכן לכבוד שבת כבר מיום שישי בבוקר - הדבר יוכל להציל את חייך!". הרדב"ז התעורר מחלמו בבהלה וביקש מהרבנית שכבר מהשבת הקרובה, שולחן השבת יהא ערוך ומוכן מוקדם בבוקר. מאותו שבת עשתה הרבנית כמצוות בעלה, ומיד עם אחר הכינה את שולחן השבת בשלמותו.

מסיים רבי יחזקאל אברמסקי: "ובעיניי ראיתי תחיית המתים של ממש. מאותה שבת, חמי הרדב"ז החל להרגיש טוב מיום ליום, עד שהמחלה נעלמה מגופו - כאילו לא היתה! אז כעת הינך מביין?!", פנה לאורח, "ומאז ועד היום, קיבלתי על עצמי, שאם כה גדולה מעלת וזכות המכין את השבת מוקדם ועורך שולחן מבעוד יום, אף אני מקפיד בביתי ששולחן השבת שלי יהא מוכן מיד עם תחילת יום השישי". ה"בן איש חי" כתב כי העשירות והברכה שיש בחייהם של עם ישראל מגיע בזכות הקדמה של קבלת השבת. בספר "סידורו של שבת" כתב: "טוב להקדים לקבל את השבת, כי משעה שמדליקים נרות של שבת קודש, מסתלקים ומתבטלים כל כוחות הרע והטומאה מהבית". הרבי מלובלין זצ"ל דיבר רבות על תוספת שבת, ועם אחת אף התבטא באופן מיוחד ואמר: "לו היו שומעים לי והיו עושים תוספת גדולה לשבת - היה להם שפע של פרנסה לכל השבוע". השבת היא מתנה מבורא עולם, וכלול בה כל הברכות וההשפעות!

השכרת תחפושות לכל המשפחה

במחירי גמ"ח. רח' מעפילי אגוז 91 ת"מ מאחורי הבנין בימי עני ורביעי 20:00-22:00 ובמוצ"ש 19:30-21:30 מע"פ 037302953 - 0533139866 בית -

מצוה נדירה!

כל אדם מצווה לכתוב ספר תורה, וכעת תוכל להשתתף בכתובת שורה / עמוד בס"ת ע"י סופר ת"ח, שהמקובל ר' ז"ל אבווצירא העיד עליו כי "השכינה שורה על הכתב שלו". לפרטים: 052-713-8728

ההקדשה המרכזית

העלון מוקדש לרפואה והצלחה: הרב רונן בן אורלי, אבשלום בן יולט, יונה בדיחי בת טורקיה, גאולה בת דבורה, ולרי אריה בן אירנה, שלמה בן אלה, אלונה בת פלינה, יואב חי אברהם ב"ב וצאצאיו. לזיווג הגון: בן בן נאוה. לעילוי נשמת: הרב חיים בן מלכה, גרציה בת אודט עליזה, יוסף בן זוהרה.

לתגובות: 052-7151858

רחוב משה בריל 9, ת"א, מע"פ אחיאל DANIEL777ACHIEL@GMAIL.COM

חידה כיצד יתכן שאדם לא יברך על מאכל ברכה חשובה (ואינו טפל), אך חייב בברכה אחרונה?

אם יאמרו: אין להברכה אחרונה? **אם יאמרו: אין להברכה אחרונה?**

גמ"ח תינקות

לולים, עריסות, מכשיר אדים חמים ואינהליציה - 03-6512401